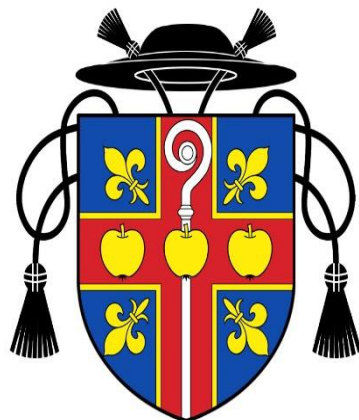

Farní list 123

Římskokatolické farnosti Nížkov

Motto:

*„Ovocem Ducha je láska“
(Gal 5,22)*

Vždy s Bohem

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před Tebe celý dnešní den a ve spojení s Tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, Ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o Tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů pro tento měsíc:

Listopad 2020:

- ***Všeobecný úmysl:*** *Modleme se, aby pokrok v oblasti robotiky a umělé inteligence byl vždy ve službách člověka.*
- ***Národní úmysl:*** *Za kostelníky, ministranty, akolyty, lektory a farní rady – ať pod ochranou sv. Jana Nepomuckého každý naplno slouží na svém místě v církvi.*
- ***Farní úmysl:*** *Za ty duše v očistci, za které se nikdo z pozůstalých nemodlí.*

Anděl Páně...

Slovo kněze

Milí farníci,

dnes, kdy píšu tento úvodník, je v kalendáři 17. října. V minulém úvodníku jsem napsal, v naší zemi podzimní vlna pandemie koronaviru prověří nejen naše zdravotnictví, ale také naši víru, naději a lásku. Z čeho náš národ už jako celek jasně propadnul, jsou ovšem „matematická představitost“, pokora a ohleduplnost. Jel jsem dnes večer domů do Nížkova a po cestě (mimo naši farnost) jsem nabyl dojem, že někteří lidé se prostě nechtějí přestat scházet a bavit.

Všelijakých návodů pro tuto dobu lze najít hodně. Nicméně přeci jen mám dojem, že by nemuselo být od věci trochu tu zaimprovizovat na motivy Desatera. Rovnou přiznávám, že něco z níže uvedeného si

půjčuji od pana profesora Flegra. Omlouvám se vám, bude to trochu delší, však už mne znáte.

Nejprve úvod.

Pamatujme, že Bůh je dost mocný na to, aby vyvedl člověka i národ i z jakkoliv těžké situace. Vyvedl Izraelity z krutého egyptského otroctví, může vyvést i nás z pandemie nebo jiných šlamastik. Předpoklad je ovšem stejný tehdy i dnes. Nemůžeme se ohlížet na to, co bylo možná kdysi lepší (mohli jsme se volněji scházet a bavit) a musíme přijmout to, že nás čeká nezáživná cesta pustinou, na jejímž konci je ovšem zaslíbená země oplývající mlékem a medem. Sami tu cestu pustinou nezvládneme, potřebujeme každodenní Boží vedení a pomoc, abychom na poušti nezahynuli (duchovní) žizní a hladem.

A teď vlastní přikázání

Věř a svoji naději vkládej v Boha, který se zjevil v Ježíši Kristu. V Boha, který je sám v sobě láska tří božských osob. V Boha, který je mírou lásky, jejím vzorem a pramenem. Je dobré, když ti v něčem pomohou lidé a s něčím si pomůžeš sám. Ale ty větší krize bez Boha určitě nezvládneš. I ty své největší starosti můžeš svěřit Bohu a On tě podrží.

Pamatuj, že Pán Ježíš řekl: Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Scény, které uvidíme ve sdělovacích prostředcích, nebudou Božím trestem. Budou jen přirozeným logickým důsledkem chování těch našich spoluobčanů, kteří se v ničem nechtěli nechat omezovat a ignorovali veškerou rozumnou opatrnost a rady odborníků. Bůh nám dal rozum proto, abychom ho používali. Když to neděláme, je to naše selhání, nikoliv jeho.

Bůh nám dal duchovou duši proto, abychom odpovídali na jeho pozvání ke vztahu. Odpovídejme mu modlitbou, četbou Písma, přijímáním svátostí, nakolik to bude možné. Každý den berme s úctou, láskou a vděčností do svých úst Boží jméno.

Pamatujme na den odpočinku, že nám má být svatý. I když nebudeme moci být na mši osobně, alespoň ji co nejusebraněji sledujme ve sdělovacích prostředcích. Neochabujme v modlitbě. Modleme se stejně nebo i více než dříve. Nestyďme se Bohu každý den – nejen v neděli – říkat, že ho milujeme. A uvědomme si, že On nám to říká stále.

Nevysedávejme zbytečně dlouho u zpráv. Odpočívejme i tím, že budeme věnovat čas svým koníčkům nebo i tomu, co je sice povinnost, ale udělá nám radost, když je to hotové. Udělejme si čas i na procházku nebo jinou pohodovou aktivitu (třeba i na knihu nebo záznam koncertu) nebo na individuální sport.

Vážme si svých rodinných vztahů. Pamatujme zvláště na ty, kdo žijí sami. Prostředků, jak s nimi být na dálku v kontaktu, máme dnes dostatek.

Mimo domov nosme kvalitní roušky, kdo má chytrý telefon, může si stáhnout eRoušku, ve frontách i jinde dodržujeme rozestupy. Umývejme si ruce poté, co jsme se dotknuli předmětů, kterých se dotýkali jiní lidé. Využívejme možnosti nákupu přes internet, a pokud musíme do obchodu „kamenného“, snažme se platit kartou. Když už dostaneme papírové či kovové peníze, nechejme je podle možností v karanténě (někde jsem nedávno četl, že měsíc určitě stačí). Nestyďme se i doma desinfikovat předměty, kterých se dotkli jiní.

Jezme dost ovoce a zeleniny a pamatujme na dostatek spánku (to platí zvláště pro mne).

Manželé – udělejte si čas jeden pro druhého.

Buďme vnímaví k potřebám druhých a buďme milosrdní.

Na závěr bych připomněl slova Pána Ježíše, že Bůh má spočítány všechny vlasy na naší hlavě. Bůh nám chce být vždycky blízko. Když však procházíme všelijakými zkouškami, může nám to pomoci, abychom byli k této jeho blízkosti citlivější a více se z ní radovali.

Přeji všem čtenářům požehnaný, pokojný měsíc listopad. *P. Zdeněk Sedlák*

Akce, události, nabídky, upozornění

- ⇒ Svaté přijímání doporučujeme v tomto období přijímat na ruku.
- ⇒ Návštěvy kněze u nemocných budou až do odvolání pouze na vyžádání (telefonické, mailové, popř. jiné). Nemocní pochopitelně nemusejí žádat sami, mohou požádat samozřejmě i prostřednictvím svých blízkých.

Listopad:

- ⇒ 1. 11. (neděle) – slavnost Všech svatých; původně avizované udílení pomazání nemocných se odkládá
- ⇒ 2. 11. (pondělí) – vzpomínka na všechny věrné zemřelé, 3 mše sv.,
- ⇒ 6. 11. (pátek) – dopoledne pastorence nemocných v Nížkově (pouze na vyžádání); od 16:30 tichá adorace a příležitost ke svátosti smíření
- ⇒ 8. 11. (neděle) – 14-18 hod.: duchovní obnova pro manžele – zřejmě nejvýše v on-line podobě; ???sbírka na pojištění kostelů a dalších církevních budov???
- ⇒ 12. 10.(čtvrtek) – dopoledne pastorence nemocných v Bukové (pouze na vyžádání)
- ⇒ 13. 10.(pátek) – dopoledne pastorence nemocných v Sirákově a Poděšíně (pouze na vyžádání)
- ⇒ 15. 11. (neděle) – Den Bible
- ⇒ 20. 11. (pátek) – od 18:30 hod. schůzka pastorační a ekonomické rady
- ⇒ 25. 11. (středa) – Červená středa – připomínka obětí pronásledování pro víru
- ⇒ 29. 11. (1. neděle adventní) – při mších sv. žehnání adventních věnců

Výhled do prosince:

- ⇒ 5. 12. (sobota) – adventní duchovní obnova s R.D. Dmytrem Romanovským

❖ Úklid fary: 21. 11. Kasalová Marie

Změny vyhrazeny

Okénko (nejen) pro princezny

Moje Princezno, ... DOSAHUJ VÍTĚZSTVÍ SKRZE ZKOUŠKY

Vidím tě, když pobýváš v zahradě zármutku, moje Princezno. Slyším, jak v temných nočních hodinách voláš o pomoc. Já sám jsem proléval slzy v zahradě té noci, kdy jsem byl zrazen. Ve svém utrpení jsem prosil Otce, aby změnil můj úděl – abych nemusel cítit takovou bolest. Důvěřoval jsem však Jeho vůli a záměru s mým životem s vědomím, že konečné vítězství čeká na kříži. Stejně jako olivy, které je třeba rozdrtit, aby vydaly olej, jsem za Tebe s láskou obětoval svůj život.

Nikdy nepochybuji, že jsem s Tebou a že Tě toužím zahrnout útěchou, pokojem a vítězstvím. I když mě možná právě teď nevidíš, usiluji o Tvé dobro. Uval na mě drtivou tíhu své situace a přístup ke mně s modlitbou. Až přijde čas opustit zahradu, projdu s Tebou údolím až na kříž, kde se Tvé zkoušky promění ve vítězství.

S láskou

Tvůj Spasitel a Vítěz

*Milostné dopisy od Tvého Krále Milované Princezně
S. R. Shepherd,*

Okénko (nejen) pro mládež – VĚŘÍM

Věřit, že Bůh nám důvěřuje

Jan Maria Vianney nepatřil mezi chytré. Probojovával se mnohými obtížemi, aby se mohl stát knězem. Během studia teologie se musel velice snažit, aby obstál při zkouškách. Když seděl před zkoušejícími, nedokázal odpovědět na teologické otázky, které mu dávali. Jeden ze zkoušejících profesorů řekl svému kolegovi: „Co s tím oslem budeme dělat?“ Když Jan ten nelichotivý komentář zaslechl, zareagoval: „Pane profesore, v Bibli se píše, že Samson pobil oslí čelisti tisíc Pelištějců (srov. Sd 15,15). Představte si, co dokáže Bůh udělat s celým oslem!“

Všichni dobře víme, co Bůh s tím „oslem“ udělal! Když byl pak vysvěcen na kněze, biskup nevěděl, kam ho má poslat. Nakonec se rozhodl pro malou, odlehlou vesničku Ars. Nemohl tušit, že díky tomuto pokornému knězi se Ars stane natolik populární, že vláda zde bude muset vybudovat železniční stanici, protože k arskému faráři se budou hrnout houfy lidí.

Možná ti nedůvěřují tví rodiče nebo lidé kolem tebe.... Pán dokáže použít kohokoli. Stačí se jen vložit do Jeho rukou a poprosit, aby nás použil. A on to udělá, protože v nás věří. To je to nejdůležitější – věřit, že Bůh nám důvěřuje.

Jestliže ti nedůvěřují tví rodiče nebo lidé kolem tebe, je to jejich problém, ale Bůh Ti důvěřuje a on je Pánem tvého života. Proto nám Ježíš řekl, abychom nikoho nesoudili a soud nechali na něm. Pouze Ježíš má právo člověka soudit, protože nikdo neví, co se za vnější slupkou skrývá.

(www.pastorace.cz)

Okénko (nejen) pro seniory – Nic, které se neumím představit

Opravdu nemáš strach z toho, až jednou přijde zubatá?

Zubatá s kosou je pro mě pohádková bytost stejně jako třeba čarodějnice, ježibaba nebo devítihlavá saň. Těch se taky nebojím, nikdo takový pro mě přijít nemůže, jednoduše proto, že neexistuje. Až moje smrtelné tělo doslouží, Ježíš mi ukazováčkem pokyne, něžně vysloví mé křestní jméno, široce rozevře svou milující náruč a já mu do ní skočím. V duchu si to nacvičuju každou chvíli. Vnímám Jeho přítomnost, Jeho blízkost, Jeho nekonečnou lásku, věřím každému Jeho slovu a často mu opakují, že mu děkuji a důvěřuji, že ho miluji, že je můj Spasitel, jediný prostředník mezi mnou a Bohem Otcem. Na našem vzájemném vztahu nemůže smrt vůbec nic změnit, na to nemá páky. Náš vztah je založen na lásce a láska je nesmrtelná, nezničitelná, věčná. Tečka.

Skutečně je to takto jednoduché a nezpochybnitelné?

Snadno mne chytí za slovo každý, kdo ví o mých chybách a nedostatecích. Nikdo na světě není dokonalý a k dokonalosti mám samozřejmě hodně daleko i já. My lidé jsme v porovnání s Ideálem jeden za osmnáct, druhý bez dvou za dvacet. Rozhodně si nefandím, že si tu otevřenou Ježíšovu náruč zasloužím nějakými dobrými skutky. Jsem si plně vědoma své absolutní závislosti na Božím milosrdenství. Jestli chceš vědět, kde se za těchto okolností ve mně bere ta troufalost, tak pramení z jistoty, že Bůh je Láska. Kdo má zkušenost jen s láskou lidskou, těžko mě pochopí. Lidská láska bývá nedokonalá, nestálá, zpravidla něčím podmiňovaná, „až se polepšíš“ apod. Známe to všichni, takhle nás většinou milovali naši rodiče a stejně tak milujeme i my své bližní. Boží láska je dokonalá, bezpodmínečná a nabízí se úplně každému. I největším zločincům. O tom jsem bytostně přesvědčena. Problém je, že se nikomu nevnučuje, protože důsledně respektuje svobodu člověka. Je na rozhodnutí každého, jestli ji přijme, nebo odmítne. Buď, anebo. Nic mezi tím. Vyber si – život nebo smrt. Líp než evangelista Jan na tvou otázku odpovědět neumím: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

Modlitba za dobrou smrt

„Pane Ježíši, přijímám z Tvých rukou

každý způsob smrti mé i mých drahých se vším, co je s ní spojeno.

Ale o jedno Tě prosím, milosrdný Spasiteli:

Nedopusť, abychom odešli na věčnost nepřipraveni.

Dej nám milost, abychom umírali posílnění a očištění svátostmi.

Ježíši, Tobě odevzdávám svou duši i duše všech mých drahých.

Ježíši, stůj při nás v hodině naší smrti a dej našim duším mír. Amen.“

*Z knihy Neboj se vrátit domů Marie Svatošové v rozhovoru s Alešem Palánem
vybrala Jana Vosmeková*

Svatá Anežka Česká

Kdy žila: 1211–1282

Liturgický svátek: 13. 11.

Stupeň slavení: památka

Patron: patronka Čech, řádu křížovníků s červenou hvězdou

Anežka Česká byla princeznou z rodu Přemyslovců. Jejím otcem byl král Přemysl Otakar I., jejím bratrem Václav I., narodila se však až jako třinácté dítě svého otce a deváté dítě matky. V rodině to bylo všelijaké. Její matka Konstancie byla druhou manželkou Otakara I., tu první vyhnal i se čtyřmi dětmi a ona se chtěla dostat zpět a dosadit svého syna na český trůn po Otakarově smrti. Sama ale zemřela brzy po Anežčině narození.

Politika ale stále hrála v Anežčině dětství významnou roli. Už ve třech letech ji zasnoubili a dali na výchovu do cisterciáckého kláštera, který založili rodiče jejího snoubence. O dva roky později ale chlapec zemřel a ona se vrátila zpět do Prahy, aby zanedlouho odjela na výchovu pro změnu do premonstrátského kláštera, odkud ji po dvou letech odvolali, protože nadešly další zasnuby. Novým snoubencem, teprve v osmi letech, byl syn císaře Ferdinanda II., Jindřich. Odjela do Vídně, aby ji tam vychoval císařův rádce Leopold přímo pro prince.

Už ve třinácti letech její otec chtěl svatbu co nejdříve. Jindřich, již mladý král, se však vyslovil, že si Anežku nikdy nevezme. To Přemysla Otakara rozlítlo a chtěl zabít Leopolda. Anežka se ale rádce zastala a otce odvedla do kaple ke zpovědi.

Anežka musela odmítnout ještě dva sňatky. Kvůli druhému se obracela o pomoc až k papeži, který byl pro, aby zasvětila život Bohu, a císaře

Ferdinanda II., nového snoubence, žádal, aby to pochopil. A pak ve dvaceti čtyřech letech Anežka skutečně vstoupila do kláštera.

Byl to klášter Na Františku v Praze, který založila, a usadily se v něm klarisky. Anežka byla ovlivněná svatým Františkem z Assisi a svatou Klárou z Assisi, s tou si dokonce dopisovala, měla soucit s chudými, pomáhala jim. Klarisky byl ten pravý řád pro ni.

Založila i mužský řád. Byl jím rytířský řád Křížovníci s červenou hvězdou, kterému je patronkou.

Anežka měla příjemnou povahu. Byla mírná, moudrá, pokorná, trpělivá, starostlivá. Obstarávala potřebným jídlo. Zázračně léčila ty, kteří trpěli. Měla moc konat zázraky. Předem viděla, že Přemysl Otakar II., její synovec, zemře v bitvě na Moravském poli. A nakonec předpověděla i datum a čas své smrti. Zemřela v úctyhodných sedmdesáti letech.

Svatořečení se česká světice dočkala až ve dvacátém století. K této události byly z Československa vypravovány zájezdní autobusy do Vatikánu a mnoho českých a slovenských katolíků chtělo být u toho. Svatořečena byla 12. listopadu 1989. Považuje se to za předzvěst sametové revoluce.

„iZIDOOOR“

Mše svaté s intencemi v listopadu 2020

Neděle 1. listopadu Slavnost všech svatých	7:00 Za farnost 8:30 Za Bohuslavu Filipovou, Jana a Ludmilu Pospíchalovy a celou živou i zemřelou přízeň 10:00 Za kněze, kteří v Sirákově sloužili a slouží mše svaté a za varhaníky
Pondělí 2. listopadu Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	7:30 Za všechny zemřelé 12:00 Na úmysl papeže 17:30

Úterý 3. listopadu	17:30 Za Marii a Josefa Pojmonovy, sourozence, oboje rodiče a duše v očistci
Středa 4. listopadu Památka sv. Karla Boromejského	17:30 Za Josefa Eliáše, rodiče, sestry Alenu a Marii a rodiče Kašpárkovy a duše v očistci
Čtvrtek 5. listopadu	17:30 Za nová kněžská a řeholní povolání
Pátek 6. listopadu	17:30 Za dar víry pro děti a mládež
Sobota 7. listopadu	7:30 za Jaroslava Baumruka, rodiče, sourozence, celou živou i zemřelou přízeň a duše v očistci
Neděle 8. listopadu 32. neděle v mezidobí	7:00 Za farnost 8:30 Za Vlastu a Josefa Musilovy, rodiče a duše v očistci 10:00 Za manžela Bohuslava Šorfa, živé i zemřelé členy této rodiny a rodinu Šléglovu
Pondělí 9. listopadu Svátek posvěcení lateránské baziliky	17:30 Za Františka Toufara, rodiče, rodiče Kolouchovy, Jiřího Hudce a celou živou i zemřelou přízeň
Úterý 10. listopadu Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve	17:30 Za Růženu a Jana Vlčkovy, syna, zetě a živou i zemřelou přízeň
Středa 11. listopadu Památka sv. Martina, biskupa	17:30 Za členky Modliteb matek a na jejich úmysly
Čtvrtek 12. listopadu Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka	17:30 Za Vojtěch Baumruka, Františka Čejku a živou i zemřelou rodinu Baumrukovu
Pátek 13. listopadu Památka sv. Anežky České, panny	17:30 Za Josefa a Boženu Kubovy, jejich syna, dceru, zetě, rodiče a sourozence
Sobota 14. listopadu	7:30 Za rod Slámů, Andrejku, rodiny Jarošovu, Nejedlých, Jelínkovu a duše v očistci

Neděle 15. listopadu 33. neděle v mezidobí	7:00 Za farnost 8:30 Za rodinu Lemperovu a Plevovu 10:00 Za Jaroslava Sobotku, rodiče Sobotkovy, za rodiče Langovy a duše v očistci
Pondělí 16. listopadu	17:30 Za Zdeňka Bublána, matku, bratra, Josefa Šimanovského, rodiče a rod Kopeckých a Jarošů
Úterý 17. listopadu Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice	17:30 Na poděkování za dar svobody
Středa 18. listopadu	17:30 Za živou a zemřelou rodinu Špačkovu, Sochorovu a Poulovu
Čtvrtek 19. listopadu	17:30 Za rodiče Landovy, Březinovy a tři syny a za duše v očistci
Pátek 20. listopadu	17:30 Za Oldřicha Kašpárka, Jana Kašpárka, Jiřího Kašpárka a živé a zesnulé z těchto rodin
Sobota 21. listopadu Památka zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	7:30 Za rodinu Kohoutovu, Synkovu a Polreichovu a duše v očistci
Neděle 22. listopadu Slavnost Ježíše Krista Krále	7:00 Za Marii a Jana Machovy a Bohuslava Bruknera 8:30 Za farnost 10:00 Za Lubomíra Černého, Josefa Kučeru, Františka a Marii Růžičkovy
Pondělí 23. listopadu	17:30 MŠE SVATÁ NEBUDE
Úterý 24. listopadu Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů, mučedníků	17:30 Za Annu a Jana Chvátalovy, nemocnou osobu a duše v očistci
Středa 25. listopadu	17:30 Za lidi pronásledované pro svoji víru a za milost obrácení pro jejich pronásledovatele

Čtvrtek 26. listopadu	17:30 Za rodiče Filipovy, jejich zemřelé syny, zetě a snachu
Pátek 27. listopadu	17:30 Na poděkování za dar zdraví s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou rodinu
Sobota 28. listopadu	7:30
Neděle 29. listopadu 1. neděle adventní	7:00 8:30 Za Vlastu a Stanislava Bártovy, oboje rodiče, sourozence a dary Ducha Svatého pro celou přízeň 10:00 Za Miroslava Peřinu, jeho rodiče, za Blanku Peřinovu, za rodinu Růžičkovu a duše v očistci
Pondělí 30. listopadu Svátek sv. Ondřeje, apoštola	17:30 Za Františka a Miladu Dočekalovy, syna Františka, rodiče Prchalovy a celý rod Havlíčků

Změny vyhrazeny

Tabulka lektorů v listopadu 2020

NE	1	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Strašilová S.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Jindrová V.
		přímluvy	7:00	Brukner Jakub	8:30	Bártová L.
<hr/>						
PO	2	1. čtení		Jindrová V.		
		2. čtení		Chromá H.		
ÚT	3			Bártová J.		
ST	4			Laštovičková Z.		
ČT	5			Chromá H.		
PÁ	6					
SO	7					
NE	8	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Němcová T.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Havlíčková V.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Dočekalová M.

PO	9			Jindrová V.		
ÚT	10			Bártová J.		
ST	11			Holcmanová Z.		
ČT	12			Chromá H.		
PÁ	13					
SO	14					
NE	15	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Holcmanová Z.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Vosmeková J.
		přímluvy	7:00	Brukner Jakub	8:30	Bártová L.
PO	16			Jindrová V.		
ÚT	17			Bártová J.		
ST	18			Holcmanová Z.		
ČT	19			Chromá H.		
PÁ	20					
SO	21					
NE	22	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Bártová J.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Linhartová M.
		přímluvy	7:00	Brukner Jakub	8:30	Dočekalová M.
PO	23			Jindrová V.		
ÚT	24			Bártová J.		
ST	25			Laštovičková M.		
ČT	26			Chromá Z.		
PÁ	27					
SO	28					
NE	29	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Bruknerová M.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Kasalová M.
		přímluvy	7:00	Brukner Jakub	8:30	Bártová L.
PO	30			Jindrová V.		

Zdena Holcmanová

Duchovní správci naší farnosti

8. Karel Neužil

- narozen 1862 v Letovicích
- do kostela zavedl elektřinu, vnitřek kostela vymaloval a pořídil nové zvony
- zemřel náhle roku 1932 na faře v Nížkově, ale pohřben byl ve svém předchozím působišti ve Vrbatově Kostelci
- duchovní správce v letech 1924-1932

Co nám ho v kostele může připomínat:

- oltářík sv. Terezie na severní straně kostela, kde dřív byly nepoužívané boční dveře, které nechal zazdít

(Jaroslav Jelínek)

Přežít nebo prožít mši svatou

Epikleze

Epikleze má svůj původ v řečtině a doslova znamená " svolávat nad ". Je to liturgická modlitba, ve které prosíme Otce skrze Syna o dar Ducha Svatého. Tato modlitba je doprovázena gestem vzkládání rukou, které nacházíme ve Starém i Novém Zákoně, kde se vzkládáním rukou předává dar Ducha Svatého. Epikleze je přítomná při slavení všech svátostí a zvláštní význam má při slavení eucharistie, když církev vyprošuje sílu Ducha Svatého, aby věřícími přinesené dary byly proměněny, a tak se staly Kristovým Tělem a Krví. Ve slavení eucharistie jsou epikleze hned dvě. Nejdříve prosíme, aby se přinesené dary staly Tělem a Krví Ježíše Krista, a potom prosíme, aby se Ti, kteří jsou přítomni, stali mystickým Tělem Ježíše Krista.

Liturgie proměňuje přinesené dary a zároveň také shromážděné společenství věřících. Epikleze je vlastně prosba o Ducha Svatého, který působí v těch, kdo liturgii slaví.

Proměnění

Proměňování je ta část, v níž kněz pronáší Ježíšova slova z poslední večeře: " Toto je moje Tělo, toto je moje Krev." Proměňování má zcela výjimečné postavení. Všichni klečí, kněz se modlí pomalu a zřetelně, zvoní zvonky, oblak kadidla zahaluje oltář. Kněz se zde modlí k Bohu Otci, a také tato slova jsou součástí modlitby a lidé se k němu mohou připojit nasloucháním. Kněz cituje Ježíšova slova, a protože Ježíšovo slovo je pravdivé, a protože Ježíš sám je živý, chléb přinesený na oltář, víno nalité do kalicha, jsou opravdu při každé mši svaté Kristovým Tělem a Krví. Pro nás to znamená, že chuť, vůně chleba a tvar zůstaly, ale jejich podstata se změnila. Po proměňování k eucharistickému pokrmu přistupujeme se stejnou úctou a láskou, jako k samotnému Pánu. Hostii a kalich pozvedá kněz proto, aby všichni mohli na Pána pohlédnout a klanět se.

Oběť – je to způsob, jak může člověk vstoupit do vztahu s Bohem. Darovat něco ze svého, a tak Bohu děkovat za úrodu nebo prosit za odpuštění hříchů. Ježíš Kristus se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všech hříchů – čtete v listě Titovi.

Znovu přímluvy

Přímluvy jsou součástí eucharistické modlitby. Tyto přímluvy nás upozorňují na jednotu církve. Vše se slaví v jednotě s papežem, sborem biskupů, kněžími, celým Božím lidem a také se všemi svatými v nebi. Mše nikdy není soukromou záležitostí ani kněze, ani farnosti, ba ani malého společenství. Je věcí celé církve putující i oslavené! Kněz pozvedá Dary k Bohu, k nebi. Je to gesto Ježíšova darování a oběti.

Kněz při tom zpívá o Boží slávě, která se skrze tuto oběť rozzářila. A to všichni přítomní zvolají amen, což je nejdůležitější amen celé mše svaté. Jím každý přítomný potvrzuje, že modlitba nad chlebem a vínem byla také jeho modlitbou, a že přijímá, co pro něj Ježíš udělal.

*Z knihy V. Kodeta Přežít nebo prožít mši svatou?
zpracovala Vlasta Jindrová*

Jaké druhy svátků slavíme během roku?

Kromě doby adventní, vánoční, postní a velikonoční máme ještě mezidobí. Liturgickou barvou mezidobí je zelená a čtení při mši vyprávějí o každodenním životě Ježíše a jeho učedníků. V těchto textech vidíme a slyšíme, co Ježíš udělal a řekl, aby nám ukázal, jak bychom měli žít. Velké události, které slavíme o Vánocích, Velikonocích a Letnicích, mají svůj význam pouze tehdy, pokud se učíme kráčet s Ježíšem každý den.

KŘEST A SVĚTLO

Svátek Křtu Páně označuje přechod z doby vánoční do mezidobí. Když byl Ježíš pokřtěn Janem v Jordánu, ozval se z nebe hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení“ (MT 3,17). Bůh to říká každému, kdo je pokřtěný. V mezidobí se od nás vyžaduje, abychom se krok za krokem učili kráčet stále lépe jako jeho děti svým každodenním, všedním životem. Je to čas, kdy máme uplatňovat to, co jsme slavili během adventu a Vánoc. Po prvním úseku mezidobí následuje postní doba a Velikonoce. Mezidobí opět pokračuje v pondělí po Letnicích (Seslání Ducha svatého). Během liturgického roku slavíme několik důležitých svátků Panny Marie, ostatních svatých a andělů. Pokud není určeno jinak, je barva o těchto svátcích bílá. Například 2. února slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu, kdy byl Ježíš podle židovského zvyku čtyřicátý den po svém narození v chrámu zasvěcen Bohu. V té chvíli poznal Simeon v Ježíši Spasitele a světlo pro všechny národy (Lk 2,25-32). V tento den se svítí svíce na celý rok a jde se průvodem s rozsvícenými svíčkami. Dříve se tomuto svátku říkalo Hromnice.

NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST A NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE

První neděli po Letnicích slavíme slavnost Nejsvětější Trojice. Následující čtvrtek nebo neděli slavíme slavnost Těla a krve Páně (nebo Boží tělo). Tento den je zasvěcený velkému daru, kterým je Eucharistie.

Často se chodí v průvodu ulicemi za vystavenou proměněnou hostií, Ježíšovým tělem, která je všem viditelná. V pátek dvanáct dnů po Nejsvětější Trojici slavíme Nejsvětější srdce Ježíšovo. Tato slavnost uznává velkou dobrotu Jeho srdce, lidského i božského, které přetéká láskou k nám, především když za nás na kříži položil svůj život.

VŠICHNI SVATÍ A VŠICHNI VĚRNÍ ZEMŘELI

Každý svatý má svůj vlastní svátek. Například 4. října slavíme sv. Františka z Assisi. Byl tak plný radostné zvěsti o Kristu, že kázal dokonce i ptákům! Na mnoha místech se na jeho svátek žehnají domácí zvířata. O slavnosti Všech svatých 1. listopadu si připomínáme všechny svaté muže a ženy, známé i neznámé, kteří jsou v nebi. Prosíme je, aby se za nás přimlouvali, protože jsou u Boha. 2. listopadu slavíme památku Všech věrných zemřelých, kdy se modlíme za všechny zesnulé. Liturgickou barvou je fialová (nebo černá). Poslední neděli liturgického roku slavíme Krista Krále. Náš Bůh je Král králů, který světu nevládne pouze zákony, ale především láskou. Dokonce nás, své věrné poddané, nazývá svými přáteli. Kraluje na zemi a také v nebi. Je natolik hoden chvály a uctívání, že ho znovu a znovu chválíme zpěvem Sláva (Gloria).

SLÁVA

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle. Chválíme tě. Velebíme tě. Klaníme se ti. Oslavujeme tě. Vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu. Pane a Bože, nebeský králi, Bože, Otče všemohoucí. Pane, jednorozený Synu, Ježíši Kriste, Pane a Bože, Beránku Boží, Synu Otce.

Ty, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi; ty, který snímáš hříchy světa, přijmi naše prosby. Ty, který sedíš po pravici Otce, smiluj se nad námi. Neboť ty jediný jsi Svatý, ty jediný jsi Pán, ty jediný jsi Svrchovaný, Ježíši Kriste, se svatým Duchem ve slávě Boha Otce.

Amen.

Máme mnoho svátků, které oslavují Ježíše, anděly, Marii a ostatní svaté. Pomáhají nám vzdávat svým životem Bohu slávu.

Převzato z knihy Tweetuj s Bohem (str. 242–243), upraveno,

Marie Bruknerová

Tři dýmky

Kdysi člen jednoho kmene předstoupil rozrušeně před náčelníka a sdělil mu, že se rozhodl pomstít se nepříteli za těžkou urážku. Chtěl ho okamžitě bez milosti usmrtit! Náčelník ho pozorně vyslechl a potom navrhl, aby udělal, co zamýšlí. Předtím ať si však naplní dýmku tabákem a v klidu ji vykouří pod posvátným stromem.

Muž si nacpal dýmku a posadil se pod korunu velkého stromu. Dýmku vykouřil během hodiny. Potom z ní vyklepal popel a rozhodl se znovu si promluvit s náčelníkem. Řekl mu, že zabít nepřítele by bylo příliš tvrdé, ale dá mu aspoň pořádný výprask, aby nikdy nezapomněl, že ho urazil.

Náčelník ho opět vyslechl a schválil jeho rozhodnutí. Nařídil mu však, aby si znovu naplnil dýmku a vykouřil ji na stejném místě.

I tentokrát muž úkol splnil a půl hodiny přemýšlel. Potom se vrátil k náčelníkovi a řekl mu, že i fyzický trest by byl přehnaný. Raději nepříteli špatný skutek předhodí přede všemi a udělá mu ostudu. Opět byl vlídně vyslechnut a stařec mu i tentokrát přikázal, aby si to ještě jednou promyslel.

I když muže opětovný požadavek tak trochu obtěžoval, posadil se přece už s mnohem větším klidem pod stoletý strom, a tabák i zlost se vypařily jako dým. Pak se vrátil k náčelníkovi a řekl mu:

„Všechno jsem si promyslel a řekl bych, že mi to za to nestojí. Půjdu za tím, kdo mě urazil, a obejmu ho. Získám přítele, který svého činu bude určitě litovat.“

Náčelník muže obdaroval dvojnásobným množstvím tabáku, aby si on i protivník mohli společně pod stromem zakouřit, a řekl: „Od samého začátku jsem chtěl, aby ses takto zachoval, ale nemohl jsem ti to říct. Potřeboval jsi čas, abys na to přišel sám.“

(www.pastorace.cz)

Jak se smířit s Bohem, když nám vezme to nejcennější

Stavitel Radim Passer patří k nejbohatším Čechům. Pozoruhodné je, že největších podnikatelských úspěchů dosáhl poté, co se mu stala rodinná tragédie. Ta totiž zásadně změnila jeho hodnoty, přístup k životu i lidem. Proto také velmi pokorný Radim Passer říká, že úspěšný není *přesto*, co ho potkalo, ale *právě proto*.

„Smyslem mého života dlouho bylo vybudovat prosperující rodinnou firmu a jednou ji odevzdat svému synovi. Vždy jsem věřil, že ho budu mít,“ vzpomíná Radim Passer.

Po pěti letech manželství se vytouženého potomka dočkal. *„Věděli jsme, že to bude syn. Velkou radost měl i můj tatínek, pro kterého to byl první vnouček. A právě po něm dostal jméno Max. Bylo mi 34 let a připadal jsem si jako nejšťastnější chlap na světě. Prožíval jsem vrchol dosavadního života. Šest týdnů jsem se domníval, že máme doma zdravého chlapečka.“*

Pak si však manželka všimla, že maličký hůře jí. *„Druhý den jsme s Maxičkem jeli na kontrolu do nemocnice, kde přišel zlomový bod našeho života. Lékař nám sdělil, že Maxičkovi neodtéká mozkomíšni mok z jedné komůrky do druhé a že bude muset na neurochirurgickou operaci hlavičky. Ano, v tom šestém týdnu věku.“*

Vyšli ven z nemocnice, s prázdnou taškou na miminko a sedli si do auta. *„Žena mi řekla zvláštní větu: Myslím, že nám Bůh chce něco říct. Já jsem do této doby v Boha nevěřil, ale v tu chvíli se mi vybavil výjev topících se námořníků nebo horníků zavalených v dole. Všichni, i ti nejzarytější ateisté, se v nejtěžších chvílích svého života intuitivně modlí. Proč by to dělali? To není náhoda.“*

A tak, aniž by si s manželkou cokoli řekli, ten den v autě se jeden bez ohledu na druhého začali modlit. *„I když jsme pořádně ani nevěděli, jak to máme dělat,“* usmívá se.

Druhý den proběhla operace. Zákrok – tedy ten, který lékaři měli v plánu – dopadl dobře a Max se měl čile k světu. *„To nás velice povzbudilo. Lékaři však byli nadále zahloubaní. Říkali, že potřebují*

vědět, co bylo příčinou, proč vůbec k té operaci muselo dojít. A tak šel Maxiček po víkendu na magnetickou rezonanci. Sdělení lékařů nás šokovalo: Maxiček má v hlavičce nádor a nemá vůbec žádnou šanci přežít."

Radim Passer ten moment popsal: *„Náš život se zhroutil jako domeček z karet. Přesto jsem věřil, že Bůh může učinit zázrak a našeho chlapečka uzdravit. Proto jsme pokračovali v modlitbách. Třikrát denně jsme za ním jezdili na jednotku intenzivní péče. Neustále jsme věřili.“*

Ale – Maxiček zemřel v devíti týdnech...

„Moje první reakce byla, že se přestávám modlit. To ale byla jen bezmoc. Vůbec jsem nevěděl, jak může náš život pokračovat. A dnes myslím, že bych to nezvládl, kdybych poprvé v životě něco nepřipustil. Že se musím smířit s Bohem. Že bez něj by nám nezůstalo nic, žádná naděje.“

Co tím však myslí? Co znamená smířit se s Bohem?!

„Naučil jsem se chápat toto: Největší hodnotu na tomto světě má život. Ale jedinou jistotou je smrt. To znamená, že bychom měli žít s vědomím, že o největší hodnotu, kterou máme, přijdeme. Jaký by potom měl život smysl? Proč by nás někdo vytvářel, kdyby pak všechno zase zničil smrtí, která je navíc tak krutá, že člověka odloučí od nejbližších, od základů změni vztahy? Pak jsem si zkusil připustit: Co když je na tom všem něco dobrého? Co když to má smysl? Proč se moje priority už v okamžiku ztráty bytosti, která byla v mém životě nenahraditelná, začnou ničehonic přeskládat? Došel jsem k závěru, že jediný způsob, jak tohle zvládnout, je věřit v něco, co převyšuje i smrt. Víra taková je. Víra dává naději, která jde za hrob. S vírou máte naději, že co smrt rozdělila, to budoucnost spojí. S vírou se největší hodnotou stává věčný život, na který smrt nedosáhne.“

Radim Passer s manželkou dva roky po smrti Maxička dospěli k rozhodnutí, že se nechají pokřtít. *„To znamená přijmout Boží vůli, ať byla, je a bude jakákoli, i kdybychom už žádné další dítě nikdy neměli.“*

Zvláštní je, že dva měsíce nato Radimova manželka radostí výskla. „Čekáme miminko!“ Narodil se Radim. A po něm další dva kluci. Ano, dnes už jsou synové tři!

„Už pro mě není důležité, aby byli úspěšnými podnikateli. Hlavně si přeji, aby byli pořádnými lidmi se správnými hodnotami. Zní to zvláště, ale náš život se úplně změnil a zkrásněl. Víra mě naučila rozlišovat mezi tím, co je pomíjivé, a co není. Došlo mi, že i když na bankovním účtu shromáždím všechny peníze světa, stejně o ně mohu přijít. Vidím smysl života v tom, co jde za hrob. Věřím ve věčný život a ten pozemský jde díky tomu najednou jinak – lépe, klidněji, plněji,“ říká Radim Passer.

Kdyby mohl z celé Bible vybrat jedinou pasáž a odcitovat ji sám sobě v době, kdy přišel o to nejcennější, byl by to prý První list Korintským, 10:13:

„Nepotkala Vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný, nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou Vám připraví i východisko a dá Vám sílu, abyste mohli obstát.“

Radim Passer našel cestu. Změnil i způsob, jak podnikat. Na prvním místě má lidi. Staví kancelářské budovy, ba celé administrativní parky, a pokaždé přemýšlí, jak to udělat, aby se lidem v místě co nejlépe nejen pracovalo, nýbrž i žilo. Nabízí jim komplexní vyžití včetně různých druhů restaurací, wellness a fitness. Vybuodoval tak největší multifunkční areál v Česku. A vzpomínka na Maxe, kterému by v roce 2018 bylo dvacet let?

Radim Passer věří, že o důležité lidi svého života nepřicházíme, ani když odejdou. Zůstávají v nás, v našem srdci.

Nezapomínáme na ně a oni formují naše budoucí hodnoty. Učí nás přemýšlet ne o smrti, ale o životě. Protože největším neštěstím života není smrt, ale život, který nevyužijeme. Ať se přihodí cokoli,

život jde pořád dál, je věčný. Nezastavitelný. A naším cílem na Zemi není žít navždy, ale vytvořit něco, co tu bude žít navždy.

... Protože smyslem našeho života je objevit svůj dar a účelem našeho života je ten dar uplatnit.

Převzato z knihy Protože – Petr Casanova

Výzva Stálé rady ČBK k modlitbě růžence

Pozdravujeme Vás z jednání Stálé rady ČBK v den památky Panny Marie růžencové. Prosíme Vás o modlitbu posvátného růžence na úmysl ukončení pandemie nemoci COVID-19. Modlitba růžence je mocným, a přitom snadno dostupným prostředkem, který je vždy k dispozici. Využívejme jej zvláště v situaci omezených možností účastnit se bohoslužby. Sjednotit se můžeme při modlitbě na tento úmysl každý večer ve 20:00 hod., ať sami či společně v rodinách. Na konec je možné připojit společnou modlitbu národů proti pandemii, doporučenou předsedy biskupských konferencí evropských zemí:

Bože, náš Otče, Stvořiteli světa, všemohoucí a milosrdný, z lásky k nám jsi poslal na svět svého Syna jako lékaře našich duší a těl. Shlédni na své děti, které se v této obtížné, zmatené a zděšené době v mnoha částech Evropy a světa na Tebe obrací a hledají sílu, spásu a úlevu. Osvobod' nás od nemoci a strachu, uzdrav naše nemocné, utěš jejich rodiny, dej moudrost našim vládcům, sílu a odměnu našim lékařům, sestrám a dobrovolníkům, věčný život mrtvým.

Neopust' nás v době zkoušky, ale osvobod' nás ode všeho zla. O toto prosíme Tebe, který se Synem a Duchem Svatým žiješ a kraluješ na věky věků. Amen. Maria, Matko uzdravení a naděje, oroduj za nás!

Mons. Jan Graubner, Mons. Jan Vokál, Mons. Jan Baxant,
Mons. Martin David, Olomouc,
7. října 2020, <https://www.cirkev.cz>

Při památce věrných zemřelých vzpomínám na lidi, co mě nedávno opustili. Letos to více bolí. Je to totiž víc než rok a půl, co jsem svému milému slíbila lásku, úctu a věrnost a že s ním ponesu všechno dobré i zlé. Jenže to jsem nevěděla, že spolu půl roku po svatbě budeme prožívat smrt našeho sotva počatého miminka.

Úplně první setkání se smrtí, tedy to hluboké, kdy jsem dlouho cítila bolest, bylo v pubertě. Oslavovaly jsme s nej kámoškou Martou její třinácté narozeniny. Byl 25. leden. Poslouchaly jsme muziku, hodnotily kluky ve třídě, vzpomínaly na lyžák a na to, jak někteří spolužáci byli překvapivě fajn a jiní dost trapní. Vzpomínám si na spoustu podrobností: tehdy zemřela princezna Diana a z rádií často znělo Goodbye England's Rose od Eltona Johna. Po oslavě jsem dorazila domů v domluvenou hodinu v dobré náladičce, ale všude tma a nikde nikdo. Věděla jsem, že ostatní jeli na odpoledne k babi a dědovi, ale v tu dobu by už normálně byli zpět. Před osmou večer přišel taťka, zastavil se pod hodinami v kuchyni a divným hlasem povídá: „Dědeček umřel.“ Po jeho smrti se celá rodina scházela nějaký čas k modlitbě růžence za dědečkovu duši. Věděla jsem, že jako každý měl své mouchy, a proto jsem asi poprvé začala uvažovat, zda je v nebi, nebo v očistci.

Jen co odešel na věčnost děda, rozstonala se babička z druhé strany. Měla rakovinu a doktoři jí tehdy dávali tři měsíce života. Babi mi řekla, že prosila Pannu Marii o čas modlit se za obrácení naší rodiny. Její stav se zlepšil, chemoterapie zabírala. Když o dva roky později umřela, bylo to smutné, ale trochu jinak. Měla jsem tehdy více naději, že Bůh slyší naše modlitby.

Nespravedlnost nad úmrtím blízkého jsem opět více pocítila o pár let později, když po autohavárii zemřela spolužačka Jana – krásná,

inteligentní a štíhlá blondýnka - ve dvaceti letech. Pamatuji si, že tehdy jsem četla v Písmu, že Pán si někdy bere mladého člověka k sobě pro jeho dobro (srov. Kniha moudrosti 4, 7-11). Je však těžké to přijmout. V tom období jsme docela hodně řešili s věřícími kamarády, jak získat odpustky a jestli jsme schopní získat ty plnomocné.

Pak naštěstí nikdo v mém blízkém okolí dlouho neumíral, až loni to naše mimi, což je zatím největší bolest, víc se nechci rozepisovat, a letos jednadevadesátiletý děda, o kterého moje mamka pečovala jedenáct let. V tomto dlouhém období, kdy děda pomalu odcházel ze světa, se po třiceti letech obrátil jeho syn, můj otec. Po dědově smrti šla ke zpovědi i moje sestra a při zádušní mši po mnoha letech přijala eucharistii.

Z těchto zkušeností vím, že je to vždycky smutné, když někdo umře. Jistě není hanbou, že často na všechny vzpomínám a také si popláču. Ale uvědomuji si, že se nesmím zbytečně „rochnit“ v zármutku a dělat tragédii z toho, že někdo odešel blíže k Pánu a na tomto světě už není. Myslím, že smyslem památky věrných zemřelých je právě pomáhat našim blízkým do nebe.

Modlitba za duše v očistci

V Písmu svatém sám Ježíš hovoří o tom, že i po smrti je možné odpuštění hříchů (Mt 12, 32). Církev se proto od svého počátku modlí – přimlouvá za zemřelé. I dnes se modlíme za naše zemřelé a dáváme za ně sloužit mše svaté. Chceme jim pomoci, aby – jsou-li v očistci – mohli co nejdříve vstoupit naplno do nebe.

Získání odpustků

Odpustek je druhem přimluvné modlitby, kterým můžeme pro sebe nebo duše v očistci získat Boží duchovní posilu. Pro získání plnomocných odpustků – maxima posily – nesmíme mít zálibu v žádném hříchu a musíme dodržet tři základní podmínky: (1) přijmout

svaté přijímání, (2) pomodlit se na úmysl Svatého otce, (3) zajít si ke svátosti smíření (stačí jednou pro více odpustků) a také vykonat specifický skutek, jako je např. účast na půlhodinové adoraci, modlitba růžence anebo od 1. listopadu odpoledne a celého 2. listopadu při návštěvě kostela se pomodlit Otče náš a Vyznání víry, či od 1. do 8. listopadu při návštěvě hřbitova se pomodlit třeba jen v duchu za zemřelé.

Zdroj: Časopis In! – dívčí svět, listopad 2013

V žádných krizích nejsme sami

Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. (srov. 1 Tes 1,2)

Při čtení Bible mě zvláště v posledních týdnech přitahují listy, které psali apoštolové těm, kteří uvěřili v Ježíše. I když nemohli být s adresáty svých listů osobně, nesli je ve svých myšlenkách a modlitbách, nezapomínali na ně. Uvědomila jsem si, jak důležitá tato psaní byla a kolik v nich bylo porozumění a povzbuzení.

Stejně jako první křesťané, kterým jsou psaní určena, i my procházíme nejrůznějšími a často náročnými životními situacemi. Některé z nich nás dokonce mohou uvrhnout do pomyslné temné rokle, ze které se těžko dostáváme vlastními silami.

Možná si připadáme ve svých problémech sami, možná netušíme, jak je máme řešit. Toužíme po útěše a podpoře, ale nenacházíme je. A pak právě slova povzbuzení, která apoštolové často nabízejí ve svých listech, můžeme přijímat tak, jako by byla psaná i nám.

Třeba pak pocítíme, že v našich krizích a propadech nikdy nejsme sami. I když se může zdát, že je pomoc vzdálená, že není nikdo, kdo by na nás myslel, není to pravda. Boží povzbuzení a podaná ruka je na dosah,

pomůže nám vyjít z naší temné rokle. Třeba jinak, než chceme a čekáme, ale jen on je Cesta Domů - skrze všechny radosti, ale i bolesti, trápení a nakonec smrt...

Stačí

jen se ho

chytit.

<https://www.vira.cz/texty/tema-tydne/v-zadnych-krizich-nejsme-sami>

Zákaz vycházení a přicházení pro Boha neplatí

V Bibli čteme že „Ježíš přišel zavřenými dveřmi“ – tam, kde seděli vystrašení učedníci.

Ježíš k nim přišel a řekl jim: „Pokoj vám!“

Pane Ježíši, zveme tě, abys přišel ke každému z nás, navzdory našim zavřeným a zarýglovaným dveřím.

Věříme, že ty dokážeš vstoupit i skrze zavřené dveře!

Pro tebe nejsou zavřené dveře překážkou.

Ty přicházíš, prolamuješ naši uzavřenost a přitom přinášíš pokoj.

Prosíme tě, Pane Ježíši, vejdi do všech těch situací, které nás uzavírají.

Vstup do všech těch situací, jež nám nahánějí strach.

Vstup do všech záležitostí, které nám berou chuť k životu, chuť ke změně.

Ježíš přišel tam, kde byli učedníci.

Ze strachu před židy měli dveře zavřeny.

Stanul mezi nimi a řekl:

„Pokoj vám!“ (Jan 20,19-21)

Se svolením zpracováno podle knihy: Ryś, Grzegorz, Rozjímavý růženec, kterou vydalo nakladatelství Paulínky www.paulinky.cz Redakčně upraveno
<https://www.vira.cz/texty/clanky/zakaz-vychazeni-a-prichazeni-pro-boha-neplati>

Svatí Šebestiáne, Rochu a Karle Boromejský,
ochránci před morem a epidemiemi.

Vzýváme vás v našich těžkostech v době epidemie koronaviru.

Na vaši přímlyvu uzdravil Bůh mnoho nemocných
a jiné uchránil před nákazou.

Prosíme vás o přímlyvu za ochranu před epidemií koronaviru.

Prosíme o dar pokoje, odvahy
a odevzdanosti k životu podle Boží vůle.

Amen.

Uzávěrka příštího čísla farního listu je 21. listopadu 2020

Změna uvedených údajů vyhrazena (nutno sledovat ohlášky). Neprodejné!
Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Nížkov, Nížkov 10, 592 12
tel.: 566 675 129, IČ: 48895661, bankovní spojení: 165081021/0300
webové stránky: www.farnost-nizkov.cz

P. Zdeněk Sedlák – administrátor farnosti: sedlak.zdenek@dihk.cz, 604 246 882
Vojtěch Bárta, Marie Bruknerová – šéfredaktoři farního listu
farni.list.nizkov@email.cz - email

Aneta Pokorná, Jana Vosmeková, Jaroslav Jelínek, Petra Eliášová – redaktoři
farního listu
